

DNS - KLASSEKAMP mot REAKSJONEN

DKSF SOM DEMOKRATIETS FORSVARERE

Rød Front er i dag den største og mest slagkraftige bevegelsen på Universitetet. Fronten samler venstresida, og motsigelsene på venstresida

er sjølsagt også til stede. Det som imidlertid er viktigere er at RF har et klart og entydig grunnlag, som gjør den til det eneste brukbare redskap i kampen mot reaksjonens stormløp mot DNS. DKSF har prøvd

tidligere å innta DNS. Opposisjon -73 forsøkte med ei individ-sentrert tåkelinje som med åpent sinn skjønte både arbeidsgivere og streikende arbeidere. I dag har DKSF forandret taktikk. De framstiller seg

som frihetens og demokratiets forsvarende mot den røde fare. De spiller på kjente toner når det gjelder å splitte den progressive bevegelsen, nemlig anti-kommunismen. De skriver i den politiske plattform si: »Det overordnede målet for RF-styret i de siste åra har vært å bruke DNS i AKPs partibyggende arbeid. Utfra dette synet har møte-temaene vært valgt, og ut fra dette synet har sløseriet med DNS' sta-dig knappere midler foregått for å finansiere AKP's utallige fronter og filialer. Dette har ingen uten en liten sekt dogmatiske partibyggere vært tjent med!»

Når vi vet at RF de siste 5 åra konsekvent har stått på parolen »DNS i folkets tjeneste», og i praksis kjempet aktivt i streikearbeid og i interessekampen på Universitetet, er ikke dette bare et angrep på AKP, men på hele den progressive bevegelsen. Gjennom vulgær kommunisthets og svart propaganda har DKSF trukket med seg grupper som ny-nazistene, anti-kommunistalliansen og silkerampen fra Ullern og Ris. DKSF tar avstand fra disse

gruppene i pressa, men de forsvarende at disse gruppene skal ha yttringsfrihet i DNS. De forsvarende at grupper som opptrer som provokatører, som beviselig har hatt konkrete terrorplaner og som propaganderer for en rasistisk ideologi, skal få ytre seg fritt fra DNS' talerstol. DKSF har stått fram i en aura av demokratiske fraser. Hva inneholder disse frasene? I siste nummer av Universitas er Groth ute men kloven. Parodisk nok under overskrifta: »Forsvar demokratiet - Fei dem ut».

Det heter i artikkelen: »At RF står i direkte motstrid til de grunnleggende prinsipper vårt demokrati bygger på, ligger klart i dagen for alle som har satt seg inn i ideologien deres. De siste 2-3 årene har dette imidlertid ikke kommet så godt frem for den store massen av studenter. Naturlig er jo ikke ml'erne så ivrige til å snakke om dette i offentlighetens påhør.»

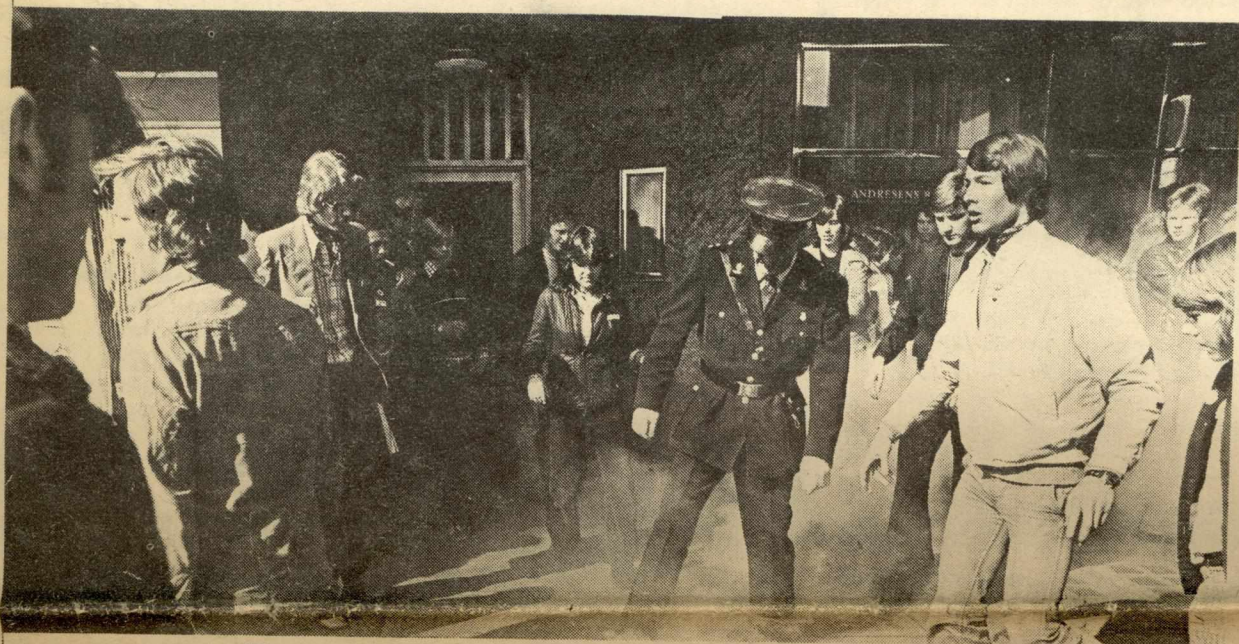
Først litt om RFs holdning til »de grunnleggende prinsipper vårt demokrati bygger på». Hvordan stilte RF seg i EEC kampen, da hele statsapparatet ble brukt for å spre »informasjon om EEC» for skattebetalernes penger. Da rapporter om EEC, som ga et negativt bilde av forholda i EEC ble undertrykt. Jo, RF kastet hele apparatet sitt inn i kampen, bevilget penger og arrangerte massediskusjoner. RF var et viktig redskap i denne kampen mot monopolkapitalens undertrykking av yttringsfriheten, mens DKSF var aktive og satte med glede ut i livet monopolkapitalens linje.

Kommer ikke »de grunnleggende prinsippene» til DKSF i et litt underlig lys når vi ser på Trædal-saka? En soldat får tak i telex-meldinger som avslører at forsvaret driver øvelser som er retta mot det norske folket. Han avslører dette, og står i fare for å bli kasta i fengsel. DKSF støtter denne klassejustisen og undertrykkinga av yttringsfriheten.

Rød Front kaster inn hele apparatet sitt i kampen for yttringsfriheten og forsvaret av de borgerlige rettighetene. Ut fra disse eksemplene får det Groth nevner som »vårt demokrati» et klart klasseinnhold, og framstår som frasemakeri på sitt verste. Norge er et monopolkapitalistisk diktatur, men det er stor forskjell på Spania, Hellas og Norge. Dette skyldes de borgerlig-demokratiske rettighetene arbeiderklassen har tilkjempa seg. Disse må vi forsvare til siste trevl!

Lenin skreiv i 1919: »Borgerskapet forsøker forgjeves å skjule at selv i de mest demokratiske republikker hersker terror og borgerlig diktatur, som viser seg åpent hver gang utbytterne føler at kapitalens makt vakler.»

Chile er et klart eksempel på dette. Her forsøkte en folkefront regjering gjennom parlamentet å styre landet i pakt med folkeflertallets interesser uten å undertrykke storborgerskapet politisk, økonomisk og militært. Dette resulterte i et gigantisk blodbad, som avslørte kapitalismens sanne ansikt. La oss avsløre DKSFs bunnfalske fraser om »demokrati» og »frihet», og la oss stemme inn Rød Front som i praksis konsekvent har forsvart de borgerlig demokratiske rettighetene.

Silkerampen i aksjon 1. mai i år. I dag utgjør de en del av DKSF's stemmekveg.

NUF med borgarterror som POLITISK VÅPEN

Steng nazistane ute frå DNS!

Fascistar og ny-nazistar har gjort sitt inntog i DNS. Etter at dei vart kraftig avviste då dei prøvde seg med stand på Frederikke i vinter, kjem dei no att pryda med NUF-, AKA- og »Fei dem ut»-merke og freistar provosere på møta i DNS, der dei har gjort sitt beste for å spreie reaksjonært, rasistisk kvalmeri.

Dette har skjedd i ly av den hetsbølga som »Fei dem ut»-kampanja har skapt. »Fei dem ut» har trekt masse reaksjonær pøbel inn i DNS, folk som gjennom trakassering og åtak på progressive har fått i stand ei »stemning» i DNS som ikkje liknar noko tidlegare. Hærverk og bråk har blitt resultatet.

På toppen av dette har altså reine fascistar og nazistar no begynt å kjenne seg »heime» i DNS.

Nazistisk bokbål i trettiåra. Skal vi få slike tilhøve att?

Kva er desse folka ute etter, og kven representerer dei? La oss berre slå fast: NUF, AKA (Anti-kommunistisk allianse) og deira tilhengjarar arbeider for borgarskapet sitt *opne terroristiske diktatur*. Desse eidsvorne forkjemparane for kapitalismen ser terror, vold og provokasjonar som det avgjerande middelet til å fremje politikken sin. I ei tid då borgarskapet ikkje lenger kan halde makta berre ved å tute

øyra fulle på folk med preik om samarbeid og fellesskap, tener fascistane som reiskaper for herskar-klassa. Sjå på metodane desse folka til no har teke i bruk:

Våpentjuveri: Ein av dei fremste i NUF, Alfred Olsen, er dømd til fengsel i samband med tjuveri av våpen som skulle brukast mot progressive.

Sprenging: Den fascistiske »Fri-

hetsalliansen» (no avløyst av AKA) planla å sprengje Oktober-bokhandelen i Oslo. (At dette ikkje vart noko av, kom berre av kluss med dynamitten.)

Provokasjonar og vald: Fascistane ventar på eit passende høve til å slå til. Heile deira åtferd i DNS er ein lekk i å provosere fram vald. Laurdag 19/10 måtte ein av dei visast bort frå Kjellern pga. slagsmål. Dei spreier og rykte om at dei skal »ta» ulike personar, som formannen i DNS. Nett gjennom ei slik hets-stemning ser dei sjansen til å få oppslutning om sitt terrorkorstog mot alle progressive under mottoet »Knus kommunismen».

Med andre ord: Fascistane vi har sett i DNS er ei samling bandittar som ikkje vil sky noko i kampen mot progressive.

Vidare: Vi må ta dei alvorleg. Kvar konsesjon til slike folk er ein konsesjon til fortsatt fascistisk gangsterverksemnd. Fascismen må kvelast i fødselen, elles vil den berre vekse! Difor kan vi ikkje gie fascistane noko høve til å styrkje seg.

STENG FASCISTANE UTE FRÅ DNS!

Dette slår vi fast av di fascistar og nazistar ikkje kan handsamast som »meningsmotstandarar». Dei er tvert om politiske valdsmenn utan skruplar. Historia til fascismen er ei historie skriven i arbeidsfolk sitt blod. DNS skal ikkje vere nokon tumleplass for folk som har som målsetjing å knuse dei demokratiske rettane og setje opent valdsdiktatur i staden.

Vi må markere ein sterk front mot fascismen. Det vil m.a. seie at fascistar og nazistar må nektast tilgjenge i DNS. Dette er naudsynt av to grunnar: For det første for å verne progressive mot provokasjonar og valdsåtak frå fascistane. For det andre for å hindre at

Skal slik »propaganda» få utfalde seg fritt i DNS?

fascistane får nytte DNS til å propagandere for terror mot progressive.

Vi kan ikkje vente med slike tiltak til fascistane først har slått til. Vi veit nemleg frå historia kva fascisme tyder, og vi ser ingen grunn til å kollkaste desse lærdomane i dag, særleg ikkje når vi gjennom Klassekampen for nokre veker sida har fått dokumentert kva fascistane driv med.

KVAR STÅR DKSF?

Rett nok har DKSF avgrensa seg politisk frå fascistane. Men dette er ikkje nok. Kvifor syner DKSF ei slik lemfeldig haldning og går mot å stengje dei ute frå DNS? Det kjem av at fascistane ikkje er noko trugsmål mot borgarskapet og dei reaksjonære, eller mot DKSF. Likevel må vi skilje mellom borgarlege demokratar og borgarlege fascistar. I denne saka gjeld det verkeleg å ta konsekvensen av om ein er for eller mot fascisme. Dei som er mot fascismen, må og vere viljuge til å

Forts. baksida

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

»Det første glass øl i Chateau Neuf inntas av (f.v.) Anders Jahre, Jan P. Syse, Rolf Stranger, Trygve de Lange og Hallvard Tømte den 19. juni 1971» heiter det i teksta til bilete som står over desse linene. Vi fann biletet i eit festskrift som vart laga då huset vart innvigd for 3 år sida. Knappt ein student har vel lese dette festskriftet, som er trukt på kunsttrykkpapi og inneheld mange fagre ord om huset og den rolla Det Noeske Studentersamfund spelar i samfunnet. Men det kan tene som eit lite utgangspunkt for å sjå nærare på som utan tvil er den største einskildskandalen dei reaksjonære har stelt i stand i studentverda etter krigen.

I dag nærmar vi oss eit førebels klimaks i skandalen. No risikerer DNS å miste sitt økonomiske grunnlag, lokale og alt som opp gjennom åra er skote inn i husprosjektet. På toppen av dette går dei reaksjonære inn for *studentane skal betale* for å »redde huset». Svaret frå vår side er klår: Studentane har ofra nok for dette prosjektet. Studentane har ikkje noko ansvar for skandalen. Heile saka er derimot eit uvanleg godt døme på kva borgarar ved makta vil seie, både i DNS og elles: Glamour og svada i politikken, korrupsjon og utbytting i økonomien.

SVADA I POLITIKKEN

Huskomiteen frå 1953 hadde typisk borgarleg samansetjing: 5-6 advokatar, 3 direktorar, 1 skipsreiar o.l. Fart i komiteen vart det først etter at DNS fekk tomt. DNS trong pengar. Og DNS møtte masse god vilje i borgarkrinsar, ettersom DNS den gongen var ein koseleg borgarbastion, anten det satt konservative eller »sosialistar» med styret der.

Aftenposten skreiv på leiarplass om at DNS »fra sitt hovedkvarter ved inngangen til universitetsområdet kunne bli et kontaktledd mellom miljøet innenfor og samfunnet utenfor» og oppmoda Staten om å støtte det heile. Det var andre ord å høyre frå den kanten enn i dag.

Studentane gjekk og i spissen for å realisere planane og skape en opinion, m.a. ved »gje-ein-dag-aksjonar.

Både gode og vonde krefter var altså i sving. Men diverre stod berre reaksjonære i leiinga for arbeidet. Og korleis går det jamt når borgarar skal gjennomføre noko? Sjølv sagt dårleg, det blir for mange uløys-

lege motsetningar. I denne saka finn vi motsetninga mellom på den eine sida ønsket om eit stort hus å bolte seg i, og på den andre sida problem med finansieringa. Dette vart så »løyst» ved å ta opp meir og meir lån hos monopolkapitalen. Såleis kunne dei ville planane ble sett ut i livet, men huset vart og totalt avhengig av bankane. Heller ikkje vart det teke omsyn til at inflasjonen ville gjere prosjektet suksessivt dyrare og difor gjere det naudsynt med meir og meir lån. Resultatet

vart då også at lånekapitalen kom på nærare 2/3 av det totale og lå som ei mare over huset. Men at DNS ikkje hadde råd til å satse eksistensen sin på slikt, det ofra dei visst ikkje ein tanke. Sjå berre på kva formannen i Huskomiteen, Jan P. Syse (H), sa til Universitas i 1966:

»- Det hevdes at vi bygger over eyne - ville det ikke være bedre å stille litt mindre krav?

- Så absolutt ikke! ... For dem som mener at huset er lagt for stort opp, vil jeg imidlertid gjerne fremheve at Chateau Nøff ikke blir for stort, men snarere det motsatte. Den økonomiske byrden får vi redusert ved å leie ut deler av huset for 5-10 år inntil vi selv får råd til å ta det i bruk(!). Foruten bowling og olje-interesser, er også Norsk Utviklingshjelp meget interessert for om mulig å skape et International Center i selve huset.

Som ein vil skjønne stod ikkje akkurat DNS sine interessar i huset høgt i kurs. Syse nemner ikkje kven som skal ha nytte av investeringane. Han tek og det økonomiske som eit reint teknisk spørsmål det er liksom ikkje så viktig kvar pengane kjem frå eller om DNS vert råka økonomisk. Syse kalkulerte og med ein byggesum på 12,6 mill. - »ein sum jeg mener er realistisk, tallet er basert på de mest autoritative kalkyler.»

Studentene i aksjon for eget hus - klipp fra 1964

1969: 19,4 mill. 1971: 29,4 mill.

Det einaste av dette som vart lagt fram for medlemmane var planen om 14,5 mill. i 1966. Dette vart »vedteke» av ein ekstraordinær generalforsamling som ikkje var vedtaksfør.

Eit anna døme. Advokatane Nygaard og Heidel åtte firmaet A/S Duell Norge. Dette selskapet greide dei å selje til DNS ved økonomistyret der Heidel var formann og Nygaard medlem. Då heile greia (sjølv sagt) gjekk dunderande konk, tapte DNS fleire hundretusen kroner.

halvårlige generalforsamlinger og tilfeldige medlemsmøter, foruten av stadig skiftende styrer og økonomistyrer.»

Minerva forsvara kapitalinteressane i huset:

»Kapitalinteressene i Chateau Neuf... har sagt klart fra at man ikke lenger anser A/S Studentkro for å være en fullgod sikkerhet for sine investeringer dersom DNS skulle få styringsretten.» (Minerva 3/72)

Og dette meinte DKSF ein berre skulle bøye seg for. Med andre ord, bankane hadde krav på å styre huset, for dei hadde jo ytt sitt i lån! DKSF sitt syn kjem og fram i eit vedtaksframlegg i DNS 13/3 1972, der dei seier at

»det må kunne fastslås at uten medvirkning fra andre... hadde DNS i dag ikke hatt noe annet sted å holde til enn Kroa og kontorene i U-11. Lånene som man fikk for å reise Chateau Neuf hadde man aldri fått hvis DNS alene skulle stå som eier og ansvarlig for driftens av Huset.»

Ein kan ikkje sjå på dette som anna enn eitt forsvar for den måten huset vart bygd på. Likevel har aldri DKSF vedgått dette opent. I dag seier dei at »det er enighet om at dette ble et altfor dyrt hus i forhold til Samfundets økonomi.» Sanninga er at dei alltid for siotta husbygginga og DKSF-advokatane sitt spel med økonomien.

KONKLUSJON

Det synest klårt at DKSF ikkje løfta ein finger mot husprosjektet. Det synes klårt at dei støtta freistnadene på å gjera heile huset til ein borgarleg bule der DNS hadde minimale rettar. Det synest klårt at dei gjekk inn for at DNS ikkje skulle ha styringsretten i sitt eige hus.

Vi ser at dei også i dag gjev vrak på DNS sine interessar i huset. På møtet i DNS om hussaka no i haust gjekk dei i spissen for eit framlegg som ved sida av å krevje at studentane skal betale for huset, heller ikkje ville sikre DNS sin økonomi etter at drifta av Kroa i Storgata fell bort om 2 år! I staden for å rette press mot staten, rettar DKSF press mot studentane og mot DNS. Det har vore deira politikk for huset!

DKSF SIN HISTORIE

Forts.

DKSF OG STREIKER

Ikke noe våpen som arbeiderklassen er i besittelse av rammer borgerskapet så knusende som streikvåpnet. Derfor er heller ikke noen av arbeiderklassens rettigheter blitt utsatt for så mange angrep fra borgerskapets som nettopp streikvåpnet. Enten det gjelder å forby streik, eller å underminere en allerede igangsatt streik gjennom organisert streikebryteri, så har kapitalen og dens forsvarere på Blindern, DKSF spilt en særskilt og framtrædende rolle. Noen eksempler:

- O Kjemper aktivt for innføring av tvungen voldgift i 1925, og sier at »den befolkningsgruppe som måtte føle trang til at negligere voldgiftens bestemmelser vil uten tvil få sine store betænkeligheter ved bevisstheten om at hele det borgerlige samfunn står bak voldgiftens dom»
- O I 1930 går de til angrep på en gruvestreik ved Follidal gruver.
- O Går hardt ut mot de streikende i 1931. Kaller de »arbeidssky» og spør om vårt land fortsatt skal »være et fristed for arbeidssky og fremmede eksistenser og profesjonelle oppviglere»
- O Støtter i 1932 Quislings linje overfor arbeiderne, og går inn for at bidrag til mat for vanskeligstilte familier i streik blir avskaffet.

- O Krever samme året at de »arbeidsvillige» blir satt under politibeskyttelse.
- O Omtale av en bygningsarbeiderstreik i Oslo: »sett de ulovlig streikende utenfor, erstatt dem med uorganiserte arbeidere! Og skulde det bli nødvendig har samfunnet plikt til å skaffe disse arbeidsro. Til det har man politiet!»
- O Krever omlegging av juryordningen etter at noen streikeledere var blitt frifunnet. Etter at kommunisten Hennandsen fra Åmot var blitt frifunnet skriver Minerva: »Dommen er intet mindre enn en skamlett på vårt rettsvesen, og bør ikke bli uten strafferettslige følger for de to domsmenn!»
- O For å ta noen eksempler fra den siste tida, har DKSF gått mot flere streiker ved Universitetet. De har støttet bruk av tvungen voldgift, de forsvarte streikebryterbussen som ble satt opp i forbindelse med sporveisstreiken osv.

Som vi ser, så har DKSF konsekvent gått imot arbeidsfolks kamp, og støttet helhjertet opp om kapitalen så snart de har fått sjansen. La oss si hva vi mener om slik virksomhet ved å gi Rød Front vår stemme den 23. november!

Sluttsummen vart på 29,4 mill. - i 1971.

EIN RETT POLITIKK FOR HUSET

Syse & Co. bygde eit hus ut frå ville idear. Det rette ville sjølv sagt vore å gå ut frå ei vurdering av DNS sine behov og økonomiske evner. Finansiering er heller ikkje ei teknisk, men ei politisk sak. Nokre finansieringsmåtar er akseptable, andre ikkje - det må vurderast ut frå konsekvensane dei fører med seg. T.d. var ein av føresetnadene for bygging i 1966 at Staten på eit vis hjalp til med 50 % av kostnadene. Men då Staten sa nei i 1968, gjekk likevel Syse & Co. inn for å bygge etter planen, sjølv om det tydde ytterlegare millionar i lån. Såleis vart huset tynga ned i gjeld, og DNS sin økonomi vart bunden. Denne avgjerda vart aldri lagt fram for medlemmane i DNS, men godteken av eit borgarleg økonomistyre. Bygginga av huset starta i juni 1969.

ØKONOMI OG POLITIKK SKILDE KATEGORIAR

Korleis kunne dette gå føre seg? Jau, det var ein gjeng reaksjonære advokatar som tok over økonomien for DNS og huset. Sentrale var Syse (H), Paulsen (han som »Fei dem ut»-kampanja har fått kontorlokale frå), Bjørnseth (H-Libertas), Nygaard og Steenberg. Slike folk sytte for den »forretningsmessige» sida av DNS. Vi kan seie at DNS følgde *mønsteret frå dei kapitalistiske samfunnet*: Det stod fram som eit forum for politiske stridar, møteverksemd og griseffektar. Men bak kulissane dreiv »ekspertane» sitt økonomiske spel. Medlemmane hadde knapt noko å gjere med denne delen av DNS. Først med Raud Front vart denne heilt grunnleggjande sida ved DNS trekt skikkeleg fram i lyset.

OG KVA FANN EIN DÅ?

Vi skal gie nokre døme på den korrupte politikken som vart oppdaga. Først kostnadsoverslag og byggesum for Chateau Neuf: 1964: 6-7 mill. 1965: 11 mill. 1966: 12,6 mill. og 14,5 mill. 1968: 17 mill.

Eit siste døme: I 1969 gav økonomistyret bort aksjane i Studentkro frå DNS til Andelslaget for Chateau Neuf - rett etter at Raud Front vann for første gong i DNS. Det kan ikke døljest at dette var ein freistnad på å »redde» forretningsverksemda frå progressiv kontroll. To kjende sosialdemokratrar var og med på dette - Lars Allden og Eldrid Nordbø.

KAMPEN FOR RETTEN TIL EIGE HUS

DNS hadde ikkje styringsretten over huset. For å få kontroll med drifta i »Studentersamfundets Hus» som det heitte, kravde DNS i 1972 å få attende aksjane i Studentkro som vart gjevne bort i 1969. Vi skal leggje merke til at DKSF aktivt støtta advokatane som nekta tilbakeføring. DKSFs formannskandidat Mørland uttrakte seg slik våren 1972:

»Det ville etter mitt skjønn være det rene vanvidd om bedrifter av en slik størrelsesorden skulle ledes bl.a. ved vedtak fattet på

KONSERVATIVT STUDENTERBLAD
MINERVA

Sjølbestemt abort har alltid vært en sentral kampsak for kvinner fra arbeiderklassen her i landet. Og like konsekvent som arbeiderkvinnene nå i 50 år har stått på denne sjølsagte retten, like konsekvent har reaksjonens representanter på Universitetet, DKSF, gått i mot. Les bare hva de skriver i Minerva nr. 3 1931:

»Ulykken er den at en rekke konservative mennesker i strid med sin grunninnstilling og i kamp med sin egen kulturide går hen og godkjenner fosterdramet som etisk berettiget. Jeg ser da bort fra dem som i forsterdramet ser en bekvem måte å begrense radikalerens tilvekst, om de da finnes... Metafysikken står ikke høyt i kurs, den er fornedret til fordel for det sosiale, som om det siste hadde høyere verdi.

La oss se på argumentene. Her hører vår nasjon til verdens herrefolk, og så skal vi la tilveksten synke, mens kulier, pariaer, hottentotter og degos yngler som aldri før. Vi skal begrense oss, mens den ene kommisjon etter den annen forsøker å lære Indias daiher rasjonell barnepleie. Og det skal øke kvaliteten på verdens folk!»

Er denne artikkelen en glipp? På ingen måte. Her er hva Minerva skrev 3 år senere:

»Men spørsmålet har også andre sider. Mens de farvede raser er i stadig vekst, står den hvite rase nærmest stille. Den hvite rases hegemoni er truet»

Også i dag går DKSF mot sjølbestemt abort. Om noen gikk rundt og trodde noe annet!

Sjølbestemt abort i DKSF?

DKSF OG INTERESSEKAMPEN

en studie i svik og bakstreveri!

Vi har i «Oppbrudd» vist hvordan staten og monopolkapitalen gjennom lave bevilgninger har presset fram krisa på universitetet. Samtidig som de prioriterer et høyskolesystem som tilfredsstiller næringslivets behov. Disse angrepa er ikke nye av i dag. De første rasjonaliseringsframstøta var det «Ottoenkomiteen» som representerte, men en nesten samla studentmasse klarte å slå dette angrepet tilbake. Når vi sier nesten, er det fordi det er ei gruppe som alltid *enten* har gått imot studentenes interesser *eller* kommet med som et haleheng når massene har vært i bevegelse, og notorisk prøvd å avlede kampen. Nemlig DKSF!

Vi kan vise dette ved å trekke fram noen smakebiter på hvordan DKSFs linje har kommet til uttrykk i «Minerva», 50-åringen, de siste åra.

27 september 1969 vartet man opp med følgende førstesideoppslag: «Vekttallsforslaget på HF gunstig for studentene: Den nåværende ordning med grunnfag, mellomfag og hovedfag foreslås i innstillingen avskaffet til fordel for et vekttallsystem, der 10 vekttall

tilsvarer et semesters studium. Cand.mag graden vil bestå av 80 vekttall— 4 år, og Cand.phil. graden vil bestå av 12/— 6 år. Dette innebærer en ikke ubetydelig nedskjæring av studietiden veier her meget tungt.» Og så når det gjelder den daværende studieordninga:

«Meget taler for at dette også er en feildisponering av arbeidskraften. Med den raske utvikling som finner sted i alle fag, også de humanistiske, er det i vårt moderne samfunn med korte mellomrom nødvendig å gi alle yrkesutøvere etterutdannelse.»

DKSF hadde et klart blikk for hva som ville tjene monopolkapitalen.

Kampen mot de elendige statsbudsjettene de følgende åra for å hindre at misforholdet mellom antall studenter og lærere skulle føre til lukking, måtte de for skam skyld henge seg på. Men de prøvde konsekvent å avlede kampen. Vi må forhandle og håpe var deres linje. En lederartikkel i «Minerva» 14 oktober 1972 anskueliggjør DKSFs holdning:

«Man kan håpe på visse påpluss-

inger til Universitetet ved behandlingen i Stortinget og her bør man straks komme med konstruktive utspill for å påvirke behandlingen på en positiv måte, men man må likevel avfinne seg med at helhetsinntrykket stort sett vil måtte være det samme. Når det gjelder konstruktive utspill, vil vi med en gang si klart fra at det å marsjere gjennom gatene, ikke kan regnes med til disse, og når det gjelder lesesalboykott (eller streik som noen liker å kalle det) så tror vi dette har tapt nyhetens interesse, og virker mot sin hensikt.»

De gangene DKSF har stått sammen med studentene mot staten, er når de ellers ville ha avslørt sin sanne klassekarakter ved å stå utenfor. Vi vil gjengi utdrag av et intervju i «Minerva» fra 24. mars 1973 med Høyres gruppesekretær i Stortinget Erik Nessheim, som viser at de hele tida har stått på kapitalens side, og alt annet har vært spillfakteri. Først slår Nessheim fast at Høyre er prinsipielt mot lukking, men i dagens situasjon med så stramt budsjett som Universitetet har, er det ikke mulig å unngå

lukking.

Minerva: «Hvilke alternativer har man i dag til lukking?»

Nessheim: «Her i Østlandsområdet må man bygge ut distrikthøyskolene samtidig med at universitetene i Tromsø og Tr.heim blir utbygget.» (vår uth.)

Lånekasseaksjonen våren 1970 som samla 15000 til generalstreik, ble av DKSF ansett for «å være unødvendig»,

Husleiestreiken våren 1971 og våren 1972 gikk DKSF *imot* fordi de mente studentene måtte følge den «naturlige» prisøkningen i samfunnet ellers! Har DKSF samme linje i dag? Ja, konkrete eksempler på det er at de gikk *imot daghjemsaksjonen*, og at de vil skyve ansvaret for Chateau Neufs dårlige økonomiske stilling over på studentene ved å *heve semesteravgifta*.

Kvinnefiendtlig kvinnekamp

Av Heidi Larssen

pris på Gro Hagemanns innlegg — som for øvrig var i 1 1/2 time. Hennes utgangspunkt er at monopolkapitalen er kvinne-

Jeg kan ikke si at m-per-neas kvinnepolitikk er særlig positiv, den er etter mine begreper kvinnefiendtlig som fører til splittelse av kvinne-

påpekte klasseinnholdet i den nåværende abortlov. Feminister prøvde å få med et avsnitt om at abortloven også er en kjønnslov som

BORGERVERNNLIG FEMINISME I DNS?

Valgkampen i DNS har skjerpa de politiske motsetningene på universitetet. I synet på *kvinnekampen* har det vist seg et vannskille mellom en folkefiendtlig politikk og en politikk tufta på klassekampens grunn. Vi skal kort greie ut vårt syn på de ulike grupperingene i DNS når det gjelder dette spørsmålet.

DKSF — KAPITALENS AGENTER OGSÅ I KVINNEPOLITIKKEN

DKSF slapp katta ut av sekken allerede i valgkampåpningen ved å lansere kampanjen om å feie ut alle progressive fronter, Kvinnefronten og nyfeministene inkludert, ut av U-11. Deres ynkkelige tilbaketog

etter å ha blitt konfrontert med kvinnebevegelsens styrke endrer ikke en tøddel på den kvinnefiendtlige politikken de allerede har avslørt. Videre: Hva er *innholdet* i den kvinnepolitikken DKSF står for? Heidi Larssen har prata mye om holdningsendring og kjønnsrollemønstre i det siste. Tja, de er jo tross alt *for* kvinnekamp, tenker noen. Men *hva slags* kvinnekamp?

Jo, nøyaktig den samme høyrefeministiske linja som borgerkvinnene alltid har stått for: samme privileger som klassens menn, mulighet for individuell karriere. Høyres kvinnekamp går fortsatt ut på å sikre enkeltkvinner muligheten

til å bli en ny Schweigaard Selmer. Kampkrav som gjelder *hovedmassen* av kvinnene, arbeiderklassens kvinner, strir sjølsagt mot reaksjonens klasseinteresser. DKSF støtta *ikke* daghjemsaksjonen i vår. Og: de støtter *ikke* kvinnebevegelsens mest brennende kampsak i dag: Kravet om sjølbestemt abort.

Borgerskapet har ofte brukt taktikken med å forsøke å skjule at klassekampen eksisterer for å hindre arbeiderklassens kamp. Heidi Larssen preiker denne klassesamarbeidslinja i Minerva nr. 11 i år: Det er de som antyder at motsatte klasseinteresser gir motstridende linjer for kvinnekampen som *egentlig* er kvinnefiendtlige, de *splutter* kvinnekampen, DKSF står for den «riktige» linja — forene alle kvinner, uansett klasse, og på borgerskapets klassekrav. Analysen av abortlova som ei *klasselov* kjøres fram som et eksempel på kvinnefiendtlig politikk!

SENTRUMSGRUPPERINGENE

NKS diskuterte spørsmålet om styrearbeid med disse gruppene. Uenighetene på kvinnekampen viser klart de to linjene for enhetspolitikken som var ute og gikk.

NKS sto på prinsippet om enhet på klassekampens grunn i DNS, dvs. ei plattform som streka opp ei politisk linje for de viktigste klassekampsakene. Vi ville ha et program som ga full støtte til kravet om sjølbestemt abort. Sentrum kunne ikke ta stilling til dette kravet. I steden ville de bare ei «åpen» ullen plattform som «alle» kunne godta, noe som ville ha *lamma* fronten på et så viktig felt som abortkampen! Slikt er prinsippløs enhet.

HVA MED ANARKISTENE?

Forhandlingene med dem stranda på spørsmålet om full støtte til både Kvinnefronten og nyfeministene. Hva er NKS' linje her?

Vi støtter Kvinnefrontens plattform fordi vi mener den står for en riktig kvinnepolitikk. Nyfeministene står ikke på noen slik plattform. De rommer et vidt spekter av linjer og ideer som vi dels støtter, dels tar avstand fra. Vi er *for* å støtte andre kvinneorganisasjoner på konkrete saker når de står for ei riktig linje. Men vi er *uenige* i å sidestille støtten til Kvinnefronten og nyfeministene prinsipielt.

Konkret: Vi støtter nyfeministene når de slåss for sjølbestemt abort, daghjem osv. Men vi vil ikke gi vår tilslutning til f.eks. et arrangement under parolen som «Vi vil ligge øverst.» Og tar *avstand* fra

Sirenes mannshat og «kjønnskamp» — alt dette fordi det representerer ei *feilaktig linje* for kvinnekampen.

NKS er likevel innstilt på å fortsette forhandlingene med anarkistene for om mulig å komme fram til enighet på et grunnlag som antyda her.

NUF med borgarterror som POLITISK VÅPEN

nytte faste metoder mot fascistane. Dei let seg nemleg ikkje stoppe gjennom meiningsbrytning! La oss lære av den store anti-fascisten Dimitrov sine ord:

«Den som ikkje kjempar mot dei reaksjonære tiltaka frå borgarskapet og mot at fascismen veks på desse førebuaende trinna, *han er heller ikkje i stand til å hindre at fascismen sigrar, men gjer det tvert i mot lettare.*»

Vil DKSF vere med på å gjere ein fascistisk siger i Noreg lettare? Dette er spørsmålet DKSF no må ta stilling til.

FRONT MOT FASCISTANE I DNS!

Oppbrudd utgis av Norges Kommunistiske Studentforbund ved Universitetet i Oslo og kommer ut hver 3. uke. Ansv. redaktør: Ole P. Jupskås Adresse: Postboks 115, Blindern, Oslo 3.

A/S Duplotrykk

**Knus lock-
outen!
Øk streike-
støtta!**

• Hvor skal du sende streikestøtte?
— Streikekomiteen, Telefonsentralmontørenes Forening, Granlandsleiret 47 C, Oslo 1. Postgiro 22 41 8 75. Tlf. (02) 19 93 98.
— Heismontørenes Fagforening, Yongslet 11, Oslo 1. Postgiro 9132. Tlf. 20 82 82.